

MÚSICA

Delafé y Las Flores Azules tornen als escenaris

COMUNICACIÓ

Les noves tendències del màrqueting per al 2022

TECNOLOGIA

Com prevenir els ciberatacs a les empreses

EL

MAGAZÍN

Núm. 206

Divendres, 7 de gener de 2022

GERARD FUREST

“L'autodeterminació lingüística és cada dia: quan tries on fer la compra o el diari per llegir”

ALBERT LLIMÓS

ENTREVISTA

GERARD
FUREST

“Si no tens autoestima, no pots sobreviure com a comunitat”

Als llibres que recullen el debat sobre la llengua, s’hi va afegir aquesta tardor el ‘Decàleg irreverent per a la defensa del català’, del filòleg i professor Gerard Furest (Figueres, 1980). Un recull d’articles publicats a la revista digital ‘Núvol’ en què l’autor argumenta sense embuts en favor d’una actitud decidida de tots els parlants i també de les administracions, que reben crítiques crues per la seva inacció. Llibre polèmic, però també amb voluntat d’estil.

Text: Jordi Vilarrodà
Fotografia: Albert Llimós

Fem l’entrevista quan és encara motiu de debat la presència del català a les plataformes digitals, i com aquesta va entrar en la negociació dels pressupostos de l’Estat. Al final, s’ha fet bé?

És una qüestió, clarament, de mala negociació política. Conec un dels ideòlegs de com s’havia de portar aquesta negociació, Pol Cruz, i està escandalitzat. Les plataformes importants són Netflix, HBO i Disney+, operar sobre Movistar és la xocolata del loro. O Filmin, que ja ho compleix i que és un 2% del mercat. Va ser un gol per l’escaire del govern espanyol. I si fem la Llei Catalana de l’Audiovisual, com afirmen alguns, te la porten el dia següent al Constitucional i te la suspenen.

Estem condemnats a no sortir-nos-en mai, amb l’audiovisual? La Llei del Cinema de l’any 2010 es va fer, però no s’ha complert mai.

Es podria fer complir, la Llei del Cinema. Primer la quota es va fixar en un 50% de les projeccions, i el Constitucional el va deixar en un 25%. Però aquest ha passat pel sedàs. El govern, en comptes de fer-lo complir, ho deixa passar perquè si no les *majors* americanes se n’anirien.

I no seria això?

Doncs no passa res. Si tens voluntat de sobirania, i només un 3% d’espectadors en català, no hi tens gaire res a perdre. Les *majors* hi tenen més a perdre que nosaltres.

Exercim la sobirania sobre allò en què puguem fer-ho, doncs? És una de les línies mestres de les seves propostes...

El periodista Joan Burdeus, que ha fet Filosofia i ha llegit molt Nietzsche, parla de *voluntat de poder*. No podem seduir amb un projecte nacional si sempre practiquem el victimisme. És com en les

relacions personals: si ets algú que sempre s’està queixant i culpabilitza els altres que li fan la trave, no resultes gaire atractiu. El que ha fallat en el nostre projecte lingüístic i nacional és que no som atractius perquè no hem exercit el poder que tenim. Li podria parlar de desenes d’instituts que no compleixen la 1/98 Llei de Política Lingüística. Ni a TV3: jo poso els dibuixos del Super3 al meu fill a les 8 del matí i tres de cada quatre anuncis són en castellà. I no serà per diners, perquè si aquest canal té el 0,5% de *share*, els deuen pagar molt poc per aquests anuncis.

“Sembla estúpid haver-ho de verbalitzar, però les coses es fan... fent-les”, diu vostè. Vol dir que actuem pel nostre compte sense esperar que ho facin les administracions?

És que hem tendit a pensar en el *pare Estat*. No se sap quan el tindrem i ja ens ho solucionarà tot. Però quan arriba potser ja no quedarà país ni llengua. Ho hem de fer ara, si volem que el projecte nacional algun dia sigui viable. Durant el franquisme, oi que la gent va fer escoles cooperatives perquè s’hi pogués ensenyar el català? Vostè veu ara la gent preparada per fer coses com aquesta? Jo no, ho veig tot desarticulat. Tot el dia lamentant-nos i queixant-nos, però no veig mentalitat pragmàtica. Soc un independentista pragmàtic, i unilateral! Que per mi, unilateralitat vol dir això: si t’has d’enfrontar a les *majors*, ho has de fer!

S’adreça a un *tu* lector, com si fos un manifest, un llibre combatiu.

És un llibre pensat per sotraguejar aquell que el llegeixi. El verb és aquest, *sotraguejar*. Per això l’escric de manera literària, i amb hipèrboles: “Mai hauràs vist...”. N’era ben conscient, però el que no volia fer era un llibre més amb estil pla, sociolingüístic, d’aquells amb moltes dades però que es llegeixen trenta persones.

“Som una minoria, un 36% de catalanoparlants habituals. Hi ha poques cultures que amb aquest percentatge hagin pogut sobreviure. O cap”

res audiovisuals que ara ens farien falta per arribar als més joves.

S’han desmuntat estructures sense sentit. L’altre dia, Joaquim Arenas –company meu del grup Koiné– recordant que el 2005 es va desmantellar el Servei d’Ensenyament del Català, que vetllava pels recursos d’escoles i instituts en aquest àmbit. Per què es va desmantellar, quin sentit tenia? Ningú no ho ha explicat, i això no s’ha recuperat després. Un altre exemple: l’1 d’octubre de 2012 es tanca el Canal 3XL. Tothom sap que el relleu de la llengua és en els joves, ara mateix l’audiència mitjana de TV3 és de 55-60 anys, o sigui que des del moment en què s’adreça a la gent gran i no als joves és una eina de substitució lingüística. Va haver-hi una època en què feia aquesta funció, la de *Bola de drac*, que tenia un 30% de *share*. I el Super3, com a canal, en tenia un 8%, que estava molt bé. Ja li he dit abans que ara està al 0,5% i surt Vicenc Sanchís i diu que no té set o vuit milions per fer un nou 3XL. I jo pregunto: el govern de Catalunya, que ha tingut enguany [2021] un pressupost de 38.000 milions d’euros i va trobar molt ràpid 16 milions per salvar el Circuit de Catalunya, no en té la meitat per a una televisió per a joves? Això és exercir malament les competències.

Si no tenim canal de televisió, vostè diu al llibre que tenim un mòbil i el podem fer servir. Com?

Jo mateix, no vaig a TV3. Però tinc un compte de Twitter, he agafat talls de les xerrades que m’han gravat i els he difós. Alguns d’aquests vídeos tenen més d’11.000 visualitzacions. És a dir, jo soc el meu *influencer*, el meu propi publicador. I no jo: miri al Juliana Canet. Tothom pot fer continguts i tenir milers de visualitzacions. Què necessitem? Que els mitjans de la Corporació ho estimulin perquè si no la gent se n’anirà a un mercat més gran, el castellà o l’anglès.

Vostè és professor. Com veu ara mateix la situació en el món educatiu?

La immersió no s’ha aplicat i ara mateix, *de facto*, hi ha un sistema de doble línia en funció del barri o la localitat (o de la professionalitat de l’equip directiu), amb instituts de l’àrea metropolitana on un 60 o 70 per cent de les classes són en castellà. Hem d’aplicar-la per igual a tot arreu, i si algú pensa que no es pot fer es pot compensar amb formació sociolingüística, i amb inspecció si cal. Fins que sigui possible triar, perquè ara resulta que tenim doble línia però tu no la tries. Fa poc, recordava a uns diputats que el primer decret sobre immersió lingüística en l’ensenyament és de 1992, i no s’ha aplicat mai a secundària. Aviat farà trenta anys.

Ens convida a no rebaixar el nivell, allò del *català light*. Però altres serien més permissius, perquè podria fer més accessible la llengua als que no en són parlants habituals.

No pots viure amb la por d’equivocar-te, com si tinguessis un Virgili al costat. Però els mitjans públics sí que no poden abaixar el nivell, i ho han fet. I si un presentador fa un castellanisme, ha de tenir un lingüista que li estiri l’orella. En aquest nivell ha d’haver-hi una voluntat d’excel·lència, i això també val per a les ràdios privades de més audiència. El nivell és molt baix, ara mateix, amb uns castellanismes esgarrifosos. Quantes vegades

no haurà sentit dir *muntar un pollo* en lloc de *muntar un ciri* o *armar un sacramental*? A *Bola de drac* el nivell era altíssim, i en Vegeta podia dir *ets un sòmimes* o un *baliga-balaga*. Tots els nanos ens ho miràvem i després ja no ens sonava estrany. Si abaixes el nivell, augmentes el desprestigi de la llengua. Li diran que s’ha de fer per mostrar la realitat... però els mitjans públics van néixer per transformar-la! Són ells que ens van ajudar a recuperar *bústia* quan tothom deia *busson*. Ara si els personatges de *Merlí* haguessin dit “*de debò?*” i no “*en sèrio?*”, vostè creu que algú s’hauria sentit ofès o hauria deixat de mirar una sèrie que era de qualitat?

S’associa el cosmopolitisme amb el castellà?

Ens han ficat en un debat falsari i pervers. La mateixa gent que et parla de multiculturalitat, i alguns que van de *progres*, no la defensen dins de l’Estat espanyol. La millor aportació que pots fer al cosmopolitisme és ser tu mateix, aportar la teva cultura al patrimoni del món. Molta gent s’ha meravellat per la llengua catalana venint dels Estats Units o de la Xina.

Diu que l’estima per la geografia, el coneixement real que et dona trepitjar el país, ens pot ajudar en la nostra percepció de la llengua i en l’actitud. No coneixem prou casa nostra?

Jo he estat més a Crevillent, a tocar l’Elx i amb un 70% de població catalanoparlant, que en algunes ciutats del Principat. El meu país és a tot arreu on es parla català. Hi ha gent de Catalunya –fa quinze o vint anys jo n’era un– que es pensa que al País Valencià estan molt fotuts perquè va governar-hi el PP. Després vas als pobles i resulta que es parla tant o més català –valencià– que a Vic. Per mi, va ser un gran descobriment.

Ens hauríem d’assemblar a Flandes, afirma en el *Decàleg irreverent...* En què?

Ara no, però ells eren una minoria demogràfica. L’any 1830, quan s’unifiquen Flandes i Valònia i es crea el regne de Bèlgica la llengua de prestigi era el francès, com a molts llocs d’Europa. Per això el flamenc s’ha perdut tant a Brussel·les, perquè les classes altes es van *francesitzar*. Hi havia una gran diglòssia. Però va haver-hi un moment en què els flamencs es van mobilitzar. No podia ser, per exemple, que a la universitat de Lovaina, en territori flamenc, les classes es fessin només en francès. Als anys 60 i 70 hi ha grans mobilitzacions, i ara hi ha dues universitats, una de flamenca i una de valona. Què volia dir amb això? Vagi allà i veurà, a Flandes, com ara no li parlaran amb francès. Vol dir que hi ha hagut un procés de reafirmament nacional.

Creu que també hi hauria de ser aquí, aquest reafirmament?

Som una minoria, ara mateix. Un 36% de catalanoparlants habituals. Hi ha poques cultures que amb aquest percentatge hagin aconseguit sobreviure. O cap. I malgrat això, penso que ho podem fer! Com? Per exemple, que a partir d’ara totes les nostres polítiques públiques tinguin present la llengua.

I els ciutadans, què hi podem fer?

Fotre canya als polítics, reaccionar, no deixar-nos enredar amb volades de colom. I pensar que l’auto-determinació lingüística és cada dia: quan decideixes a quin supermercat vas a comprar, per exemple. Hi ha una cadena que demana als seus treballadors que parlin català, i una altra que va cedir els seus aparcaments a la policia espanyola l’1 d’octubre perquè ens vinguessin a atonyinar. Tu tries. O decideixes si compres EL 9 NOU o *El País*.

El llegir ens ha fet perdre l’escriure. És a dir, la lluita per la independència ens ha fet descuidar la militància per la llengua?

I no era incompatible! Podies tenir gent que es dediqués a fer complir les lleis i gent que preparés un referèndum. Sempre dic que això de l’independentisme no nacionalista no l’entenc. Podem comprar aquest discurs quan l’independentisme sigui un 70 o un 80 per cent. Aquest paternalisme amb els castellanoparlants ni els convenç a ells ni serveix a la llengua. Si el català ni tan sols serveix per ser català, per què serveix?

“La immersió no s’ha aplicat i ara, ‘de facto’, tenim un sistema de doble línia en funció del barri, la població o la professionalitat del centre”

Hipèrboles com –cito textual– “autoestima lingüística o dissolució”?

És que, al cap i a la fi, si no tens autoestima, com a comunitat no pots sobreviure, encara que un dia t’arribi la terra promesa, l’Estat. I poso l’exemple de Bielorússia. És un estat independent, amb aquest dictador prorús, en Lukaixenko. La seva llengua, el bielorús, és gairebé l’única amb estat propi que està en perill de desaparèixer. Només hi ha un 10% de la població que el fa servir en tots els seus àmbits: llegir, escriure i fer consum cultural. Un altre exemple: Andorra. Tothom se’n fa creus, de la situació del català allà. Però és que tu pots tenir un Estat però si no hi ha consciència nacional (i la d’Andorra és baixa, ja ho sabem) passa això. Hi torno: el primer és autoestima. I si a la independència *espiritual* t’hi acompanya la independència administrativa, fantàstic! Els jueus van estar dos mil anys sense un estat, i van sobreviure. O els gitanos, que han perviscut com a comunitat: és d’una voluntat granítica.

Desconfia molt de TV3, de *la Corpo*. I sobretot pel desmantellament de determinades estructu-

OPINIÓ

Carles Duarte

El Cant de la Sibila

Una de les fites musicals més significatives del període nadalenc és el Cant de la Sibila, que ja al segle XI s'interpretava a la catedral de la Seu d'Urgell. Se'n conserven d'aquell període versions amb notació musical a la Biblioteca de Ripoll. El Cant de la Sibila, que ens parla del judici final, es va difondre intensament l'any mil, per l'anunci de l'Apocalipsi (20: 1-3) sobre el retorn de Satanàs, però també es va escampar coincidint amb greus epidèmies. Tot i que al segle XVI el Concili de Trento va excloure aquesta obra de les celebracions religioses, se n'ha preservat la memòria i l'any 2010 la Unesco va incorporar-la al Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat. A hores d'ara són moltes les esglésies que acullen la nit de Nadal la representació del Cant de la Sibila i s'hi inspiren nous compositors, però una fita rellevant de la recuperació d'aquesta peça va ser l'enregistrament que l'any 1968 en va fer per a l'Antologia Història de la Música Catalana el conjunt Ars Musicae dirigit pel mestre Enric Gispert dins el disc *Del romànic al Renaixement*. De l'origen i la història no tan sols del cant, sinó també de la figura mítica de la Sibila, ens en parlen d'una manera alhora rigorosa i amena Antoni Gelonch i Oriol Pérez Treviño al seu llibre *Quan canta la Sibila*. La Sibila és una dona sàvia i misteriosa amb la facultat d'anunciar el futur. Antoni Gelonch ens introdueix en el món de les dotze sibil·les: Pèrsica, Líbica, Eritrea, Cumana, Sàmia, Cimmè-

ria, Europa, Tiburtina, Agripa, Dèlfica, Hel·lespòntica i Frígia. I ens explica el procés pel qual d'una mitologia grega de transmissió oral es passa a una integració reinterpretada dins del cristianisme, al costat, per exemple, dels profetes de l'Antic Testament. Això fa que representacions de les sibil·les es conservin no tan sols en obres de l'antiguitat grega o llatina, sinó també, en forma de pintura o d'escultura, a la Capella Sixtina o les catedrals de Santiago de Compostel·la o

Lleó i en il·lustracions de llibres d'hores i altres documents de contingut religiós o gravats com els de Crispijn van de Passe o Thomas de Leu. Antoni Gelonch ens n'ofereix un inventari excel·lent, que travessa diversos períodes i corrents artístics. Per la seva banda, Oriol Pérez Treviño, que reivindica amb Kierkegaard l'espiritualitat que pot transmetre el sentit de l'oïda, posa en relleu la figura del bisbe de Cartago i amic de sant

Dels seus orígens al segle XI se'n conserven versions amb notació musical a la Biblioteca de Ripoll

Agustí d'Hipona Quodvultdeus, autor d'un sermó que en ple període de decadència de l'Imperi Romà, al segle V dc, evoca la figura de la Sibila que prediu: "Senyal del Judici: la terra s'amararà en suor./ Del cel vindrà el que serà rei pels segles". Oriol Pérez Treviño, a més, es refereix a les traduccions que a partir del segle XIII es van fer a les llengües romàniques del text llatí del Cant de la Sibila, generant tradicions pròpies, començant per l'occità, d'on prové la versió catalana més antiga.

Xavier Menós

DE PAS

Gener

Avui, mentre teclejo aquestes paraules escric pensant en els primers dies de gener del 2022, quan es publicarà aquest article, però la imaginació prospectiva no m'acompanya. El pes del present amb unes xifres del coronavirus disparades, acompanyades d'una crispació política insuportable i present en totes les institucions del nostre país, pesa com una llosa en el meu dia a dia. Voldria buscar l'esperança, acariciar l'escalfor de les bones notícies, però aquestes s'escapen talment fils d'aigua d'un riu enterbolit. Obro el diari i només em trobo amb notícies que m'inviten al pessimisme: l'ascens de la ultradreta i la implantació de la seva agenda en comunitats autònomes com la madrilenya que posen en perill lleis de protecció del col·lectiu LGTBI+ o de les dones, l'augment imparabile de la inflació, l'escalfament global del planeta i l'extensió d'una pandèmia silenciosa paral·lela a la de la covid, la de la salut mental, exemplificada pel suïcida de Verónica Forqué, m'inviten al pes-

simisme. Canviem d'any, però una gran sensació de *déjà-vu* no deixa d'acompanyar-me. Quan aviat farà dos anys de l'eclosió del coronavirus, sembla que allò que molts desitjàvem que passés no s'haurà materialitzat. El coronavirus ni ens haurà fet millors persones, ni haurà ajudat a fer una societat més justa sinó que ens ha fet més individualistes, porucs al canvi i menys solidaris. En lloc d'abraçar l'empatia, ens hem refugiat en els crits de Twitter; en lloc de pensar més enllà de les nostres fronteres, hem abandonat els països amb més dificultats a la seva sort, tot convertint-los en escenaris de replicació i creació de noves variants d'un virus que es beneficia del nostre egoisme. Acaba un any i penso que m'agradaria viure en la torre de Montaigne o en l'habitació pròpia de Virginia Woolf. Necessito la serenitat, basada en l'observació i la repetició de la quotidianitat, de les pintures de Giorgio Morandi. M'agradaria refugiar-me en la Brussel·les de Magritte, en els universos

infinits del Nou Mèxic de Georgia O'Keeffe. En els llenços serens d'Agnes Martin i en els *cut-outs* de Matisse que em traslladen a la infància.

Voldria tornar al meu passat. Sentir l'escalfor d'una abraçada de la meva padrina Maria del Soleràs, viatjar en un autobús i explorar Catalunya a la falda de la meua iaia Ramona. Cantar amb els meus pares i germana totes les cançons, que encara em sé de memòria, de *Somriures i llàgrimes*. També m'agradaria poder tornar a veure els camps del meu poble, dalt d'una bici de color rosa que m'havia tocat en un concurs, però crec que ja no escoltaria els insults que em dedicaven els meus companys d'escola. Acaba un any extremament complicat per a mi, carregat de canvis però que s'ha començat a omplir de quelcom extremament nutritiu anomenat comprensió i compassió. Per això, malgrat la grisor del present, mai he tingut tantes ganes d'estar amb els meus i celebrar quelcom intangible i fungible anomenat viure.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Estabilitat política, malgrat tot

En la política espanyola contrasta la polaritat extrema que han imposat les dretes del Partit Popular i Vox. Competeixen en radicalitat i fan de cada compareixença i sessió parlamentària una escenificació de combat terminal, essent portadores d'un relat gairebé dantesco de la situació. En realitat, però, hi ha el manteniment força tranquil d'una majoria parlamentària de signe progressista que, encara que a batzegades per les successives onades pandèmiques, va tirant la legislatura endavant i aconsegueix aprovar algunes lleis que, *a priori*, semblava difícil que ho pogués fer. El govern espanyol ha tancat amb dues victòries polítiques força importants el 2021. Per un costat, ha aconseguit una majoria folgada per l'aprovació dels pressupostos generals de 2022. Uns pressupostos carregats de partides socials i greixats per l'arribada dels fons europeus postpandèmia. Lògicament ha hagut de fer concessions concretes a la munió de petits grups que li donen suport, però el relat que quedarà no serà ni de grans concessions ni de grans dificultats. El que volia el PP, que quedés la imatge d'un govern filo-comunista presoner de nacionalismes i independentismes perifèrics, no l'ha assolit. Tot ha estat força plàcid i, fins i tot, en el cas d'ERC l'exigència sembla més simbòlica que altra cosa. Pactar una quota de producció en català i altres llengües cooficials, tot i ser rellevant per promoure aquestes llengües quant a ús social, no deixa de ser al·legòric ja que no és possible la condició d'obligatorietat, sinó de proporcionar estímuls a través d'incentius fiscals. Avançar la jubilació dels Mossos als 60 anys, equiparant-los amb la Guàrdia Civil o la Policia Nacional, té molt interès pels afectats, però poc en termes de país.

Encara que amb menys diputats, el PNB sempre és més efectiu i prosaic en les seves exigències. Aconsegueix la gestió íntegra de l'ingrés mínim vital –poca broma pel seu volum econòmic i el seu significat–, així com importants inversions en relació amb l'arribada a Bilbao i

El govern espanyol ha tancat l'any amb dues victòries força importants: els pressupostos generals i la reforma laboral

Vitòria del tren d'alta velocitat (TAV), cosa que es farà de forma soterrada. Encara que també més simbòlic, aconsegueixen, a més, la cessió completa de la gestió de les presons, un tema sensible en aquelles contrades. Als negociadors catalans, com deia Ortega ja fa molts anys, els acostuma a perdre l'estètica. Es passa de pretendre una declaració unilateral d'independència a pactar una quota lingüística a Netflix. Potser una metàfora del retorn sobtat i brutal cap a la *realpolitik*. El PNB només té sis diputats, no ha amenaçat amb ruptures, però té infinitament més pes polític. Probablement posa en valor la seva moderació i la seva confiabilitat de partit de model antic, més preocupat per l'estabilitat i els resultats obtinguts que no pas pel relat i el que es dirà a les xarxes socials. Maneres prou diferents d'entendre i de fer política.

L'altre tema de gran reforçament pel govern espanyol és l'acord assolit amb els agents socials per a la reforma laboral. Encara que no serà la derogació de les regressives lleis del PP de 2012 com s'havia promès, resulta una victòria política inqüestionable aconseguir renovar de manera progressista la legislació laboral i tenir l'acord de les organitzacions patronals, cosa que deixa despulades argumentalment les dretes i molt especialment el Partit Popular. Un acord que per validar-ho en l'àmbit parlamentari encara tindrà molts estira-i-arronses, no podent menystenir que s'hagi d'acabar fent amb el suport de Ciutadans. El que s'ha signat ha forçat grans tensions dins la patronal i entre aquestes i el Partit Popular, que seria la seva referència més natural. Qualsevol canvi que vulguin introduir en el text nacionalistes i independentistes perifèrics podria donar la coartada perquè esbotzés, cosa que difícilment es jugarà el govern. Un pacte social per modificar la legislació laboral que, a més, té problemes de més calat que la dialèctica i la pugna política actual. Genera molt soroll i expectatives però portarà pocs canvis més enllà d'una rellevant predominança dels convenis sectorials sobre els d'empresa. Malgrat la simplificació en els models de contracte, no acabarà amb la xacra de la temporalitat i de la precarietat que li és inherent. Certament reequilibra un xic les relacions entre capital i treball que estaven molt esbiaixades, però no afronta els reptes que té el treball i el seu futur en aquest període dominat per la digitalització i el capitalisme cognitiu i tecnològic. Justament, és una reforma laboral que té molt "d'analògica". Tot i l'inqüestionable triomf polític que representa, aquest és momentani. Potser seria bo que l'esquerra governant fos una mica menys triomfalista al respecte. Més que res, perquè amb la llei que pretén aprovar no resol cap dels grans problemes de fons en relació amb els futurs del treball i els processos d'eixamplament de la desigualtat econòmica i social. Perquè aquest hauria de ser el seu objectiu. O no?

Concurs de dibuix

Com t'imagines un món millor?

Per a nens i nenes de 8 a 14 anys

El 9 + petit

Consulteu les bases:

PREMIS

Regal per al **GUANYADOR/A**: quatre entrades per anar al parc aquàtic de Roses

Regal per a l'**ESCOLA**:

Subscripció a **EL 9 NOU**

i un **LOT DE LLIBRES**

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Joan Cuscó i Clarasó

Cosir la vida

En la cultura catalana dels segles XX i XXI l'assaig ha tingut, i té, un pes específic. De la primera meitat del segle destaquen Joan Fuster i Maria Aurèlia Capmany i de l'època actual, Xavier Serra i Xisca Homar. I ho diem sense menystenir la vàlua de Rodolf Llorens i de Raül Garrigaseit, entre d'altres. L'assaig és un gènere polièdric que necessita una llengua viva i un pensament paït. No és cap provatura. Naix de la llibertat que arriba quan s'ha treballat molt. I el llibre que avui presentem mostra la poliedricitat formal de l'assaig i un coneixement fort que suggereix i incita: que empeny a conèixer.

Enric Casasses ha estat capaç de domar la llibertat per fer-la fructífera, compartida i vital. I aquest és el gran repte de qualsevol assaig que valgui la pena i que no sigui mera filigrana decorativa (que sol ser la més comercial, també a casa nostra).

Assagets és un volum amb tres petits assaigs en forma de vers escrits a partir de tres personalitats a qui Casasses fa una declaració d'amistat. I és que si per a molts la filosofia és "amor a la saviesa" per a molts altres és "pràctica del saber en amistat". I Casasses, en aquests textos (i com abans ho havien fet Lluïl i Pujols), s'adscriu a la segona visió. A

partir de Paganini, de Gaudí i de Blanch i Reynalt, amb la constant presència de Lluïl i de Pujols, Casasses reflexiona sobre la vida i la realitat perquè poesia i vida són indescribibles. A través del vers vol cosir una poesia que sigui vida. L'artesanía i el tracte amb la paraula el porta a un determinat tracte amb la realitat i amb els altres. El relliga amb el país i amb les altres arts (concretades en l'arquitectura i en la música) que, com la poesia, volen la bellesa per fugir de l'estultícia del món: "Una obra que s'ho valgui / fa de pròleg del món, / és prefaci del viure".

Casasses ha treballat bé Gaudí, Paganini i Blanch i Reynalt. En

coneix les obres i les ha assaborit: viscut, interpretat i interioritzat. Se les ha fet seves a través de l'amor que es relliga amb l'amistat i l'erotisme que mouen a la bellesa i a la revolta davant la porqueria i l'estupidesa. I és que tot assaig vol moure's a pensar en llibertat i és bella revolta: "Sabent que la bellesa / del món és l'argument / més fort contra la plaga / cruel de l'opressió, / que l'art de la bellesa / és lluita contra els preus / postes a les persones, / contra els emputiments / imposats sobre els pobres / pels rics".

ASSAGETS

Autor: Enric Casasses

Editorial: Associació Joan Ponç

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2020

Pàgines: 170

Enric Codina

Literatura
d'entreguerres

L'editorial Fonoll ha tingut l'encert de publicar per primera vegada en català les obres més conegudes d'Ödön von Horváth, que forma part de la generació d'autors en llengua alemanya d'entreguerres. Tant en *Juventut sense Déu* com en *Un fill del nostre temps*, publicada el 1938, hi apareix sense ser esmentat directament el règim nazi, que ja engreixava els mecanismes per dur a terme la seva sagnant obra.

En el cas d'*Un fill del nostre temps*, el protagonista és un jove soldat que ha trobat en l'exèrcit una via per fugir de la pobresa material i espiritual en què es troba. Sotmès al dictat de la propaganda que li arriba, reproduceix els missatges que escolta per fer una defensa gens reflexiva de l'exèrcit i de la pàtria. Una ferida de guerra

que el priva de seguir en actiu, el descobriment dels dubtes del seu capità i l'atracció per una noia apartada pel règim faran que vagi obrint els ulls a la realitat autèntica que l'envolta.

Malgrat la distància en el temps, l'obra de Von Horváth és de plena actualitat per la seva crítica contundent als règims totalitaris, que aprofiten les èpoques de crisi per aconseguir el poder a través d'una propaganda tan atractiva com alienadora.

La història s'explica a través d'un estil molt personal, construït a base de frases curtes i directes, gairebé pròpies del registre teatral, que l'autor havia conreat abans de dedicar-se a la novel·la.

De la mateixa manera, la narració en primera persona té un to fred i mancat d'empatia que lliga perfectament amb la personalitat del protagonista, un personatge buit i sense referents morals.

L'AUTOR

Ödön von Horváth (1901-1938) és un dels dramaturgs i novel·listes en llengua alemanya més crítics de tots els temps. Va desplegar una intensa activitat com a dramaturg. L'ascens del nazisme al poder suposà un gir en la seva trajectòria, atès que la seva obra va ser prohibida per "degenerada". Va ser l'inici d'any d'exili i penúria econòmica. Tanmateix, Horváth no renuncià a desemmascarar la gran mentida construïda pel nazisme. Les novel·les van obtenir un gran èxit i van ser traduïdes a diverses llengües.

UN FILL DEL NOSTRE TEMPS

Autor: Ödön von Horváth

Traducció: Anna Soler Horta

Editorial: Fonoll

Col·lecció: Biblioteca Global

Lloc i any d'edició: Juneda, 2020

Pàgines: 149

NOVETATS EDITORIALS

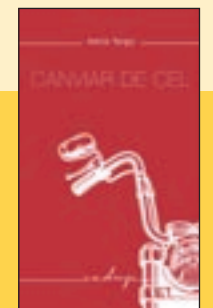
'Vi generós'
Italo Svevo
Ed. Comanegra

La narrativa breu del gran novel·lista Italo Svevo (Ettore Schmitz) encara inèdita en català ens arriba en la traducció que n'ha fet Marina Laboreo, a partir de la tria del filòleg Francesco Ardolino. En aquests relats emergeix la ironia i, fins i tot, la mala bava que destil·lava l'autor. Poc apreciat per aquest caràcter, però pilar de la narrativa europea del segle XX.

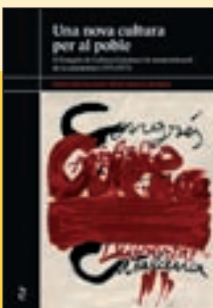
'Bluets'
Maggie Nelson
L'Altra Ed.

La poeta, crítica i assagista Maggie Nelson ens regala aquesta reflexió tenyida de blau: el color de la tristesa, de la pèrdua, del desamor. Ho fa a través de 240 textos breus que es mouen en els límits de la prosa poètica i que inclouen referències a personatges com Joni Mitchell, Billie Holiday, Leonard Cohen o Andy Warhol. Però sobretot, una mirada cap a un mateix.

'Canviar de cel'
Adrià Targa
Godall Ed.

Deia Horaci que "els qui travessen la mar canvien de cel, però no d'ànima". Allò que portem a dins va amb nosaltres, no depèn de l'entorn. I aquest poemari del tarragoní Adrià Targa recull en dues parts (*Ànims* i *Cels*) les dues maneres de viure: l'esperit turmentat que no gosa moure's i el que fuig endavant, en moviment constant, per no caure en l'angoixa.

'Una nova cultura per al poble' Mariona i Manuel Lladonosa / Enciclopèdia.

El Congrés de Cultura Catalana, que va tenir lloc entre els anys 1975 i 1977, va ser una de les mobilitzacions socials més importants de la transició. Des de la base, es va posar en marxa un procés de reflexió i actualització de la cultura als Països Catalans que va servir de fonament per a les dècades posteriors. Calia recollir-ne el testimoni i així ho han fet els autors, sociòloga i historiador.

'Història de la cuina catalana i occitana IV'
Vicent Marquès
Ed. Sidillà

La cuina de Catalunya i la d'Occitània són tan germanes o més com ho són les respectives cultures. Vicent Marquès es dedica des de fa anys a compilar aquest recorregut compartit en una autèntica enciclopèdia culinària que arriba al quart volum. No tan sols amb receptes, sinó amb una investigació sobre les arrels culturals d'aquestes.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Gorg dels Nitons

“Quan fórem dalt de la collada, acabava d'empassar-se'n (lo sol) entre núvols; i de la tempesta llunyana, davallant dels Pirineus, feia atansar més fosc i paorós lo vespre... Al sentir sos trons i brogit terribles, un d'ells (dels llenyataires): –Afanem-nos! –exclamà– Déu nos guard que la tempesta ens assolís en aqueixes fondalades del gorg dels Nitons. Una nit que jo m'ensopegava de passar-hi, sortiren aqueixos, tot negres i banyuts, i, pegant a fugir jo, em seguiren fins al mas del Collet amb bels tremolosos i feréstecs. Correm, da-li, correm! Lo pare, Déu lo perdó, també s'hi havia trobat una vegada.”

“Passades les primeres serres, trobem un gorg, anomenat dels Nitons, que fa feresa d'aguaitar des del camí, entre els arços i romegueres que l'amaguen. Lo torrent hi salta des de nostres peus entre dues espadades roques de foc que el reben encaixonant i se n'engolen cap a la fondària, que no és més que la d'un pou, i en la fosca s'hi veuen bellugar les escumes i la sorra. Jo no havia sentit a parlar del gorg dels Nitons, però bé massa que me'n parlà abans de gaire un vell llenyataire. Al sentir son so aspre que hi puja perdurablement –eixorda i fa tremolar el més fort–, exclamà un dels llenyataires.”

Jacint Verdaguer

AUTOR
Jacint Verdaguer
(1845-1902)

OBRA
'Escrips inèdits'
Ed. Barcino, 1989

INDRET
Gorg dels Nitons (o Llitons)

MUNICIPI
Folgueroles

COMARCA
Osona

En aquest indret, es barregen les aigües dels torrents que venen del sot de Collsameda i del Sot Fosc. Són l'origen del torrent de Tavèrnoles, que, passat el pont del Vent, formen el Rastell del Compòsit. Verdaguer devia conèixer bé l'indret de les moltes escapades que de jove va fer cap a les Guilleries. En aquests dos fragments de prosa autobiogràfica, hi conta que els Nitons "negres i banyuts" surten del gorg en dies de temporal i ataquen els vianants. Per bé que els folgueroles coneixen el lloc com a gorg de Llitons, no hi ha dubte que el gorg dels Nitons de les proses verdaguerianes correspon amb tota exactitud al mateix indret. Podem contemplar-hi encara "les roques de foc", les bardisses, la fondària, l'estretor del salt d'aigua, encara avui, com les veié Verdaguer en la infantesa i com ell les va descriure.

ENDRETS.CAT

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

206

 CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
CNL D'OSONA

Pilar Cabot i Vila (1940 - 2017)

Continuant amb els articles d'homenatge a persones emblemàtiques d'Osona, avui parlarem de Pilar Cabot i Vila (1940-2017), escriptora. Va ser autora de poesia, de narrativa per a infants i adults i també de contes.

De petita, va criar-se en un clima cultural, sobretot relacionat amb el teatre i la música. El seu padrí, Josep Subirana i Serra (àlies *Manel dels Ous*), va ser un actor aficionat de gran prestigi a l'època. Tenia una gran biblioteca, especialment teatral, i la petita Pilar hi tenia accés. Als 11 anys ja va guanyar el seu primer premi literari.

Va estudiar Filosofia i Lletres i Música, i va començar a donar a conèixer la seva obra a partir que formà part del grup Clot, que va fundar la revista amb el mateix nom. Cabot en va formar part del consell de redacció, i hi va publicar.

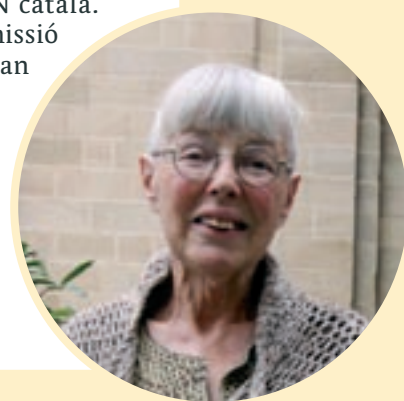
Entre el 1965 i el 1985 va ocupar-se de la seva pròpia llibreria, Clam, dedicada plenament al llibre i al disc en llengua catalana. Aquest espai va ser tot un referent del món cultural i polític de Vic i

d'Osona durant la dictadura i la transició, i hi van passar els principals autors i cantautors del moment. Va coordinar tertúlies amb poetes, i va ser autora de crítiques literàries, comentaris de llibres, pròlegs, guions i articles.

Amant de la música, tocava el piano, componia i musicava poemes propis. Va formar part de la primera junta de Joventuts Musicals de Vic, i cantà a la Coral Canigó.

Va ser sòcia d'honor de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i membre del PEN català. Des de 1996 fou membre actiu de la Comissió de Lectura Pública de la Biblioteca Joan Triadú, de Vic.

Fou distingida com a Osonenca de l'Any 1983 i com a Musa de la Cova del Drac de Barcelona l'any 1984. El 2012 fou homenatjada a la Marxa dels Vigatans, acte central de la Diada a Osona, coordinat per Òmnium Cultural i de gran volada.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de **vic.ass@cpnl.cat**

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

EN FORMA

Eva Remolina / AMIC

Com caminar correctament per perdre pes

Caminar té molts beneficis per a la nostra salut, és gratis i es pot realitzar en qualsevol lloc i a qualsevol hora del dia.

Diuen que per aprimar-se es necessiten uns 10.000 passos (el que vindrien a ser uns vuit quilòmetres). No obstant això, no és necessari que els facis des del primer dia. Pots començar per 5.000 passos i anar augmentant-los a poc a poc. I és que més important que quant camines és com ho fas i mantenir l'hàbit en el temps, és a dir, que siguis constant.

Com dèiem, la forma en com caminem ens ajudarà més o menys a perdre més pes. Per això, donem algunes pautes que has de seguir perquè obtinguis els millors resultats desenvolupant aquest tipus d'exercici:

- Alterna en la caminada diferents ritmes. És a dir, uns minuts més ràpids i altres una mica menys. En general, diuen els experts que s'ha de caminar com si es tingués pressa, però els estudis han confirmat que anar combinant les velocitats en caminar dona millors resultats.

- Si a més vols fer-ho encara més efectiu, camina portant a les mans peses o ampolletes d'aigua.

- Camina amb l'esquena ben alçada.
- Mantén la mirada en l'horitzó, evitant mirar cap avall.

- Intenta caminar amb un cert pendent o pujant rampes, ja que fent-ho perdràs més pes que si camines sobre una superfície plana.

- Intenta complementar els passejos amb altres hàbits diaris com utilitzar les escales en comptes de l'ascensor, aparcar més lluny de casa o de la feina, o baixar una parada abans del teu destí, entre moltes d'altres.

Recorda sempre que com més caminis més t'aprimaràs i que com més quilos sobren també més pes es perd. Però sobretot, evita obsessió, ja que com dèiem és més important la constància que la intensitat.

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

LOUIS ARMSTRONG & DUKE ELLINGTON 'The Great Summit' Roulette Records, 1990

El jazz també existeix, i Louis Armstrong i Duke Ellington en són dues de les grans patums sense cap mena de dubte. Tot el que ha passat en el jazz ens porta directament o indirectament a aquests dos músics. Alguna vegada s'havien trobat en algun concert, però en un estudi només es van reunir una única vegada. Va ser l'abril de 1961, que en dos dies van gravar aquest disc, *The Great Summit*, "La gran cimera" en català. El disc es va publicar el 1963, amb cinc o sis temes, però el 1990 es va tornar a editar amb tot el material gravat el 1961, un total de 17 cançons, totes, en solitari o en col·laboració amb altres autors, compostes per Ellington, que aquí és el pianista. Armstrong, és clar, toca la trompeta i canta amb la seva inconfundible veu. I la banda es completa amb Danny Barcelona a la bateria, Mort Herbert al

contrabaix, Trummy Young al trombó i Barney Bigard, que amb el seu clarinet crea una atmosfera especial en totes les cançons. Destaquen la balada "Solitud", un tema que ha versionat una multitud de cantants, i l'última cançó del disc, "Azalea", que Ellington va compondre anys abans pensant que fos cantada per Armstrong. I el blues "I'm Just a Lucky So and So", que gairebé sent l'olor de tabac i whisky de qualsevol antre de Harlem. De fet, però, cap de les 17 cançons és sobrer. Un disc que els amants de la música haurien d'escoltar almenys una vegada. Segur que s'hi enganxen.

NOTES

Delafé y Las Flores Azules tornen als escenaris

Delafé y Las Flores Azules tornen. Aquest 2022, doncs, Òscar d'Aniello i Helena Miquel tornaran a aparèixer junts a dalt d'un escenari després que decidissin separar-se el 2015. La banda va marcar tota una generació gràcies a un segell inconfundible de hip-hop de mig temps acompanyat de melodies pop i lletres costumistes que romanitzaven la quotidianitat urbanita. Aquest retorn, per celebrar el seu 20è aniversari, no el faran sols; també hi serà Dani Acedo, el músic i compositor amb el qual havien treballat des del 2009, i Las Trompetas de la Muerte, la banda que els acompanyava al tram final amb secció de vents,

bateria i guitarrista. Qui no hi serà, en canvi, és Marc Barrachina (Facto). La gira reviurà els grans clàssics del grup i repassarà tota la seva discografia, des de *Mar, el poder del mar*, el seu primer gran èxit a YouTube, fins a peces de *De ti sin mí-De mí sin ti*, el seu darrer disc d'estudi publicat el 2013 i produït per Paco Loco. El primer concert de la gira de retorn de Delafé y Las Flores Azules serà el 26 de març a l'auditori de Girona en el marc del festival Strenes. Per ara, el retorn serà només *revival* i no està previst que la banda enregistri nou material. Però ja se sap: *no diguis mai d'aquesta aigua no en beuré ni amb aquest músic mai més tocaré*. I si no, mireu *Sopa de Cabra* o el que estan a punt de fer Antònia Font.

EL TEST

Ignasi Subirachs

Primer instrument que vas tocar? Va ser la guitarra. **Primer grup del qual vas formar part?** Els Púbers, de Taradell. **Primer bolo en directe?** El primer concert va ser a sobre el remolc d'un tractor al barri de Mont-rodon de Taradell. **Primer disc que et vas comprar?** *Help*, de The Beatles. **Quants discos tens?** Uns 500, més o menys. **Salva'n tres.** *Abbey Road*, de The Beatles; *Siamese Dream*, de The Smashing Pumpkins, i *Grace*, de Jeff Buckley. **Grups i músics de capçalera.** The Beatles, Rolling Stones... i de per aquí Radio Futura i Antonio Vega. **Un concert (com a públic) per recordar.** Guardo molt bon record del concert que van fer The B-52's a La Monumental de Barcelona.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

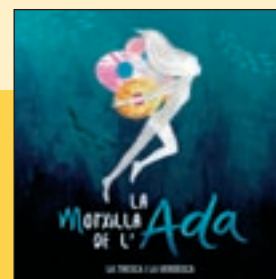
FALSTERBO
'Adéu, Paf'

Adéu Paf i adéu Falsterbo. I és que aquest serà l'últim disc de la banda liderada per Eduard Estivill (sí, el metge del son), que durant mig segle s'ha encarregat de bastir un repertori de cançó-folk que ens ha deixat cançons ja eternes com *Ai, adéu cara bonica*, *Quan el sol es pon* o, sobretot, *Paff, el drac màgic*, que en aquest disc s'ha regravat de nou ara amb les veus d'Andrea Motis i Ramon Miravet i amb una última estrofa que fa que la història, de llagrimeta, acabi amb un somriure. Durant aquest 2022 Falsterbo farà també una gira presencial de comiat.

ARIEL
SANTAMARIA
'Cançons RTV'

Doble CD amb el bo i millor d'Ariel Santamaria i la Banda del Dr. Juntxi. Per qui encara no el conegui, Santamaria és un reusenc il·lustre amant del rock'n'roll que vesteix sempre a l'estil Elvis i que va arribar a ser regidor a la seva vila el 2007 encapçalant la CORI, la Coordinadora Reusenca Independent. El 2010 la CORI es va presentar a les eleccions al Parlament, amb Carmen Mairena de cap de llista, i va obtenir prop de 7.000 vots superant fins i tot l'UPyD de Rosa Díez, que no va pair la derrota. I el disc? Doncs 40 cançons per riure i viure, que no és poc.

LA TRESCA I LA
VERDESCA
'La motxilla de l'Ada'

La motxilla de l'Ada és un disc i també és un espectacle de Teatre al Detall que ja fa mesos que triomfa a escenaris de tot Catalunya. L'obra explica la història d'un nen que fa el trànsit cap a nena narrat d'una manera despreocupada, emotiva i divertida. I les cançons de la Tresca, produïdes de nou per Xavier Batllés, hi van com anell al dit. Segurament un dels espectacles (i discos) per a públic familiar més rodons de l'any que ja hem deixat enrere que completa una trilogia encetada el 2014 amb *Endrapasomnis* i que va seguir el 2017 amb *La nena dels pardals*.

COMUNICACIÓ I MÀRQUETING

Montse Corderas Espona - Comunicació i Formació - @comunicacioformacio

COM SERÀ EL MÀRQUETING EL 2022?

Quan acaba un any i en comença un altre és quan sorgeixen les previsions de tendències en diversos sectors. És important observar-les, així com els nous reptes que ens depara el futur més immediat. Pel que fa al màrqueting, el context pandèmic i l'increment de la digitalització estan marcant les darreres tendències en aquest àmbit i dibuixen nous reptes a la disciplina per als propers anys.

A continuació es desgranen cinc tendències en diferents àmbits d'aquesta disciplina a partir d'una anàlisi de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC):

1. Digitalització i hibridació de metodologies de recerca de màrqueting

La irrupció de la pandèmia i el manteniment del distanciament social han evidenciat la necessitat d'incrementar la digitalització dels mètodes de recollida d'informació. Veurem cada cop més al sector –plenament immers en l'“era de les dades”–, l'estratègia de combinar diferents metodologies de recollida d'informació.

La fusió de dades provinents de diferents fonts i l'ús de metodologies híbrides permetran al sector anticipar-se a les tendències i comprendre millor el comportament dels consumidors. És el moment de combinar el millor de la tecnologia amb les millors habilitats humanes.

2. Construcció d'experiència omnicanal del client

El dia a dia de la relació amb la marca adquireix més rellevància per als clients. Ja no es tracta només d'oferir productes de qualitat, nous i exclusius; ni tan sols d'afegir serveis addicionals que incrementin el valor que s'ofereix al client. La clau de l'èxit implica aconseguir que l'experiència que el client viu amb la marca sigui única, adaptada a les seves necessitats i desitjos.

La possibilitat de fer servir un ampli nombre de canals per relacionar-se amb el client és bàsic per obtenir avantatges competitiu en diferenciació; però la durabilitat depèn de la capacitat d'integrar-los, i oferir una relació contínua i satisfactòria al client.

3. 'User generation contents' i cocreació en màrqueting digital

La cocreació amb el client, en l'àmbit de la comunicació, serà fonamental per a l'èxit de les empreses que operen digitalment. El conegut com a *user generated content* fa referència a qualsevol classe de contingut que és creat pels mateixos usuaris, seguidors o fans d'una marca.

Actualment, el màrqueting viu en una realitat on la comunicació empresarial té poca credibilitat, enfront dels continguts produïts pels usuaris –a vegades consumidors actuals i altres potencials–. Les xarxes socials són un mitjà ideal per generar i difondre opinions i experiències de compra, ús i consum; per apostolitzar o – al contrari– recomanar “molt en negatiu” una marca, i les organitzacions, conscients d'això, han d'aconseguir la col·laboració i la implicació d'aquests emissors anònims per guanyar seguidors, enfortir la seva reputació i, per què no, generar vendes.

4. Comunicació i xarxes socials

• **TikTok, la plataforma líder:** la xarxa social que més contingut genera i generarà el 2022. Ha travessat generacions i les marques s'hi han fixat com a nou aparador digital. Encara que altres xarxes socials estan intentant adaptar el contingut de TikTok a les seves pròpies plataformes per no perdre usuaris (per exemple, Instagram amb els *reels*), estan aconseguint l'efecte contrari, en acostumar els usuaris al format en què TikTok no té competència, el vídeo curt.

• **La lluita contra la desinformació i les notícies falses (*fake news*):** és un procés iniciat el 2021, però aquest any seran les xarxes socials les que, de manera proactiva, treballaran per aturar aquesta problemàtica.

• **Les xarxes socials com a botiga virtual:** amb l'objectiu de simplificar i facilitar el procés de compra, les xarxes estan preparant-se per integrar les passarel·les de pagament i que es pugui comprar sense sortir de la plataforma.

• **Metaversos:** en què els usuaris interactuen socialment i econòmicament com a avatars, en una metàfora del món real, però sense les seves limitacions.

5. Màrqueting i consum responsable

• **Low-consumerism:** es consolidaran tendències com el *low consumerism* o desconsum, una mena de tornada als orígens que posa mesura i equilibri a l'acte de consumir, que ja no es contempla tant com una font de felicitat en si mateix. La preferència per productors locals, la compra de productes artesanals o d'origen natural o la incredulitat davant de la publicitat de les marques en són exemples.

• **Més reflexió a la compra:** el comportament de compra es tornarà més reflexiu; només es comprarà el que es necessita i es disminuirà el comportament de compra impulsiva. Per tant, hi haurà una certa austeritat en les nostres decisions de consum.

• **Més criteris de compra socials i mediambientals:** s'espera que el consumidor postpandèmic sigui més llargterminista, capaç d'anticipar les conseqüències socials i mediambientals dels seus actes de consum. Això pot provocar que hi hagi més canvis de botiga o proveïdor si són més sostenibles, o s'estarà disposat a pagar una mica més si els productes estan fabricats de manera sostenible o ètica.

TECNOLOGIA

Tecnonews / AMIC

Els errors humans són claus per permetre ciberatacs a grans empreses

La UAB, la UOC o empreses com Estrella Damm han sigut notícia durant els darrers mesos del 2021 per desafortunats atacs informàtics que han paralytitzat la seva activitat a internet o en alguns casos fins i tot a les seves fàbriques. Rere aquests ciberatacs, però, hi ha el que es coneix com a 'enginyeria social', és a dir, que el factor humà és rere les bretxes de seguretat

Acabem de deixar enrere un any que com el seu antecessor ha estat plagat de ciberatacs. A Catalunya, dues grans universitats –la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i la Universitat Oberta de Catalunya (UOC)– han patit atacs que han paralytitzat els seus campus virtuals i s'han exigit rescats a canvi de recuperar les dades. També la cervesera Estrella Damm es va veure obligada a aturar la producció de les seves plantes per un atac informàtic.

L'activitat dels ciberdelinqüents ha estat frenètica dirigint els seus atacs a empreses de totes les grandàries i a tota mena d'usuaris. Aquest panorama fa molt necessària la presa de consciència de la importància que té prevenir un ciberatac, ja que tal com apunta l'informe de Verizon de 2021, el factor humà es troba involucrat en el 85% de les bretxes de seguretat, sent l'enginyeria social el patró que més es repeteix. És a dir, el factor humà té un paper absolutament clau per permetre l'entrada dels ciberdelinqüents als servidors de l'empresa a través de bretxes de seguretat.

Termes com *correu escombraries*, o *spam*, *suplantació d'identitat* o *phishing* ja són coneguts entre tots. A més, són exemples de com reaccions emocionals dels usuaris poden usar-se malament. El correu escombraries s'envia normalment en correus electrònics, però també es pot lliurar a través de missatges instantanis, SMS i xarxes socials. En el sentit estricte de la paraula, el correu escombraries no és un mètode d'enginyeria social, però pot incloure suplantació d'identitat, *phishing* d'objectiu definit, la suplantació telefònica del *vishing* i també mètodes com el *smishing*, la suplantació per SMS, o divulgació de fitxers adjunts o enllaços malintencionats.

En aquest sentit, ESET España, companyia pionera en antivirus i experta en ciberseguretat, ha preparat una sèrie de consells i informació útil per ajudar al fet que els usuaris i empreses estiguin preparats davant al que anomenem "enginyeria social", és a dir, el factor humà que es troba involucrat en les bretxes de seguretat.

El perill del 'phishing'

La suplantació d'identitat, o *phishing*, és una de les formes d'enginyeria social que s'utilitzen amb més freqüència i que segurament coneix més gent. En aquest cas, el ciberdelinqüent es fa passar per una entitat de confiança que sol·licita informació confidencial de la víctima. Però hi ha molt més que cal vigilar i s'ha d'anar amb compte.

El món de l'enginyeria social és molt variat. Per exemple, ens trobem amb l'*scareware*, un programari que fa servir diverses tècniques per crear ansietat i forçar les víctimes a instal·lar codi mal-

intencionat en els seus dispositius, per exemple, productes antivirus falsos, la sextorsió que intenta fer xantatge a les víctimes assegurant que tenen informació compromesa, o les estafes d'assistència tècnica, els quals són falsos serveis d'assistència tècnica que s'ofereixen a través de trucades telefòniques o en un frau a la web.

Com ens protegim?

Les empreses treballen diàriament amb internet, que s'ha convertit en una eina essencial. En aquest sentit, ESET revela les principals claus per reconèixer les tècniques d'enginyeria social i evitar convertir-nos en una de les seves víctimes.

L'empresa apunta alguns senyals que ens poden ajudar, com les preguntes: "El text conté errors, mala ortografia i expressa molta urgència?" "Hi

ha alguna cosa estranya en l'adreça del remitent?" "És algú a qui no coneixes que et demana informació personal teva o la teva contrasenya?" "Et fa la sensació que el missatge intenta portar-te a actuar sense qüestionar-te res?" "L'oferta que es fa en el correu electrònic és massa bona per ser veritat?"

Per a fer front als perills en la xarxa, la companyia experta en ciberseguretat ofereix diversos suggeriments per anar sempre un pas al davant dels ciberdelinqüents:

1. Formar els empleats

Com que les tècniques d'enginyeria social es basen en una baixa consciència sobre ciberseguretat en les seves empreses objectives, les formacions periòdiques en ciberseguretat són importants per a tota l'empresa, tant per al personal de TI o d'alta direcció com d'altres departaments. A més a més, les tècniques han anat evolucionant i cada cop són més depurades i costa més distingir la realitat d'una bona còpia. Durant la formació, és crucial que s'intentin incloure situacions de la vida real. Així es poden imaginar situacions concretes i aprendre d'elles. A més, és necessari que els empleats coneguin i entenguin la política de seguretat que segueix l'empresa i saber quins passos cal donar quan s'entra en contacte amb l'enginyeria social.

2. Controlar les contrasenyes

És imprescindible comptar amb una política de contrasenyes potent. Buscar contrasenyes fortes que compleixin els criteris mínims (usant majúscules i minúscules, números i caràcters especials) i utilitzar una altra capa de seguretat mitjançant la implementació d'una autenticació multifactorial, és a dir, sense un segon dispositiu com un mòbil on es rep un missatge amb un codi, no es pot accedir al compte.

3. Solucions de seguretat adequades

Una altra manera de millorar la seguretat pot ser la implementació de solucions tècniques per erradicar les comunicacions amb estafes. En aquests casos, es poden detectar, posar en quarantena, neutralitzar i eliminar el correu escombraries o els missatges de suplantació d'identitat implementant filtres de correu. Millorar la protecció i usar eines que permetin als administradors de TI tenir visibilitat total i la capacitat de detectar i mitigar amenaces potencials a la xarxa.

ALEGRIA INTERIOR

Antoni Lacueva / antoni@mindfulness-barcelona.com

Per 2022... resiliència!

La resiliència és una capacitat complexa, multi-dimensional i dinàmica. Una capacitat que es pot entrenar i que no és exclusiva d'uns quants, sinó de tothom.

La resiliència sempre hi ha estat. L'*Homo sapiens* és *Homo resilient*. Des del principi, l'*Homo sapiens* s'aventurava, buscava nous reptes, es trobava adversitats i creixia; això en realitat no és res de nou. L'ésser humà continua buscant reptes, té una curiositat innata i també una increïble capacitat de construir coses i destruir coses.

La resiliència és especialment important davant de les pèrdues que tots d'alguna manera i en algun moment vivim i patim. Ens adonem de com és de vulnerable i fràgil la nostra vida.

Davant d'aquesta eventualitat tremola tot, ja no tens tanta seguretat de com seran les coses... aquesta és la incertesa...

És important cultivar la resiliència; encara que estiguis tremolant i tinguis por, poder sostenir això amb certa estabilitat amb el cor obert, sense que la por arribi a pànic.

Això és el que estic notant.

Sabem que l'ésser humà és resilient, i aquesta resiliència s'explica de manera genètica però també per processos més conductuals i cognitius, etc.

La resiliència la podem entrenar i quins elements són els més importants per desenvolupar resiliència?

El primer és recordar

que la resiliència és la norma i no l'excepció. De vegades associem resiliència a persones amb dons especials o superherois i la resiliència realment és la norma.

Les diferents investigacions condueixen a poder dir que la resiliència és la norma. Tenim un potencial increïble de tirar endavant malgrat tot.

Hi ha quatre coses, de les cinc que es ressalten en aquest model, que hi ajuden molt, que pots practicar.

Primer, al mig d'una tempesta, equanimitat, amb cura corporal, així que ajunta aquestes dues. Primer nodreix el teu cos, cuida't, troba una àncora, perquè si no un no sap ni per on començar. Per això el *mindfulness* ajuda molt, o el que et serveixi.

Després també seria l'autocompassió. Seguint Joan Halifax i repetint el que diu: "esquena fort cor suau".

Equanimitat, primer una sustentació forta, i després cor suau. Pots obrir una mica més el cor per cuidar-te tu més, per abraçar-te quan estiguis malament en comptes de picar-te.

Una altra pràctica, cultivar una miqueta més l'optimisme realista, subratllat realista, mentalitat de creixement. Mira les coses tal com són, encara que procura mirar amb un lleuger biaix positiu.

Finalment cal recordar que segons els models la resiliència està constituïda per cinc dimensions clau per enfortir-la.

1. Equanimitat davant del patiment i la impermanència
2. Auto-compassió: amabilitat i obertura
3. Optimisme: esperança i coratge
4. Cerca de sentit
5. Connexió Social

Feliç 2022 amb resiliència, és a dir amb equanimitat, amabilitat i obertura cap a un mateix i cap als altres, esperança i coratge en la quotidianitat de la vida i en la recerca de sentit de la nostra vida amb la millor connexió social.

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 07-01-2022 al 13-01-2022

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Un amic pot donar-te un cop de mà amb un problema del sector laboral. Les llargues passejades o l'esport, seran bons aliats per equilibrar el teu gran potencial energètic.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Professionalment, toca definir-se. Com més concrets els objectius, abans podràs assolir-los. Augmenta la teva autoconfiança i expressa el que vols amb més seguretat.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

No només et porten lluny les aspiracions professionals, l'amor també pot sorgir més enllà de les fronteres. Millora la relació amb persones com el teu cap o el teu pare.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

La lluna creixent per Casa V augmenta la possibilitat que comenci una història d'amor. Això mateix, també inclina a una millor fertilitat i facilita els embarassos.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Algú vol conquerir el teu cor, però tu potser no estàs massa receptiu i et fas pregar. Nous projectes laborals et mantenen ocupat. Pots rebre uns diners que et deuen.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Canvis laborals. Si algun no et convé, hauràs de parlar amb la persona adequada sense gens de por. Si al teu entorn no tens èxit en l'amor, pots triomfar a un altre indret.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Has posat el fre a algunes despeses perquè ara ets més conscient que gastaves en excés. En aquest moment prefereixes quedar-te més a casa o gaudir del que ja coneixes.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Augmenta el teu to vital, sents que tens més energia i ganes de fer coses. No manquen els assumptes amorosos, sobretot els de tipus passatger.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Continues deixant un cicle de la teva vida enrere. Entres a aquest nou temps amb algunes limitacions i pors, però en un any les coses hauran evolucionat favorablement.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Si dormies malament o et costava relaxar-te, ara tens més facilitat per dormir. Gaudeixes de més fe en tu mateix. No vols demanar consells als altres i tires pel dret.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Para atenció als somnis, ja que poden ajudar-te a entendre millor un assumpte del passat. Estàs més actiu i amb ganes d'ampliar el cercle d'amistats. Et fas un regal.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Mercuri a Casa XII inclina a remoure el teu món inconscient. Escriure pot resultar força alliberador. Una persona que possiblement ja està compromesa s'interessa per tu.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret Valls

'The King's Man: La primera misión'

De Matthew Vaughn

Trastocant la història

The King's Man: La primera misión, dirigida per Matthew Vaughn, adaptació del còmic *The Secret Service* de Mark Millar i Dave Gibbons publicat de Marvel, seria la preqüela de les pel·lícules *Kingsman: Servicio secreto* (2014) i *Kingsman: El círculo de oro* (2017). Una ració d'entreteniment a base de cinema d'aventures, acció, espionatge i humor amb esperit d'història gràfica que trastoca la història europea amb irreverència, conya i esperit lúdic.

Amb un pròleg ambientat a inicis del segle XX, en la Guerra Bòer a l'Àfrica, tenim una missió de la Creu Roja comandada per Orlando Oxford (Ralph Fiennes), acompanyat de la seva dona i el fill menut, Conrad. Durant una visita un campament de presoners regentat per l'Imperi Britànic, la missió pateix un atac que provoca la mort de la dona d'Orlando. Un fet luctuós que acabarà posant a prova el pacifisme i el no-bel·licisme de l'aristocràtic Orlando.

Anys després ens trobem que ha sorgit el projecte secret Kingsman, una xarxa d'espies infiltrats entre el servei domèstic a les corts europees per obtenir informació valuosa sobre les amenaces a la pau mundial i preservar la seguretat britànica. Aquesta xarxa ha estat creada per Orlando, amb sobrenom d'Arthur, i compta amb un equip format,

sobretot, pels seus servents, Pollyanna Wilkins (Gemma Aterton) i Shola (Djimon Hounsou), mantenint el fill, Conrad Oxford (Harris Dickinson), al marge de tot, aliè per complet a les activitats clandestines dels Kingsman.

D'altra banda, tenim una organització secreta que es reuneix en una cabana en un lloc amagat, i envoltats de cabres, amb un demiürg que mou els fils d'aquest poder a l'ombra, anomenat el Pastor, sempre amb el rostre amagat. Controlen i provoquen les grans decisions de les grans cancelleries, com l'alemanya i la russa, amb un Rasputin (Rhys Ifans) hipertròfic i impossible, empenyent tots cap a una gran conflagració bèl·lica mundial.

Tot i el to histriònic i granguinyolenc que preval en el conjunt, hi ha algun moment que s'escapa d'aquest registre còmic i despreocupat, especialment, quan s'aborda la Gran Guerra. Fins i tot hi ha una escena de lluita física en silenci en terra de ningú enmig de la guerra de trinxeres de la Primera Guerra Mundial molt potent. Enmig d'un extens repartiment on ja hem esmentat Ralph Fiennes, Gemma Arterton o Rhys Ifans, trobem Daniel Brühl o Tom Hollander, qui interpreta alhora el rei Jordi V d'Anglaterra, el tsar rus Nicolau i el kàiser prussià Guillem II. Un bon entreteniment amb un toc molt *british*.

OFERTA CULTURAL

J. Vilarrodà / T. Terradas

BERNAT CERO

Els últims concerts de valsos: la Simfònica del Vallès a Vic

Orquestra Simfònica del Vallès. L'Atlàntida, Vic. Divendres, 7 de gener, 20 h.

Els concerts de valsos que també s'han incorporat a la nostra tradició musical per celebrar el nou any s'allarguen encara aquest cap de setmana. Com el que oferirà l'Orquestra Simfònica del Vallès, convidada habitual en aquestes dates a L'Atlàntida de Vic. Oferirà un programa amb peces de Liszt, Dvorak, Offenbach i Johann Strauss, sota la direcció de Xavier Puig.

La Ludwig Band a Cardedeu

La Ludwig Band. Espai Cultural i Gastronòmic Taramana, Cardedeu. Diumenge, 9 de gener, 18.15h.

L'Off Tastautors, la programació complementària del cicle de concerts Tastautors, presenta una de les grans revelacions del pop català dels darrers anys, amb un discurs que beu a parts iguals de Dylan, Pau Riba i els primers Manel.

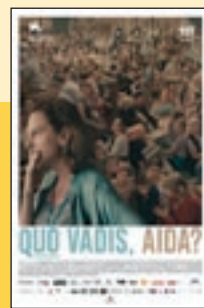
CINECLUB

CINECLUB VIC
11 de gener de 2021
20h
L'Atlàntida

'El llac de l'oca salvatge'

Xina-França, 2019 Dir.: Diao Yinan
Zhou Zenoug (Ge Hu) és un gàngster que inicia una fugida desesperada després d'enfrontar-se als membres d'una altra banda. Una ordre de recerca i captura i una gran recompensa econòmica posaran en alerta tots els baixos fons per atrapar-lo viu o mort. Després de deixar-ho tot enrere i mentre intenta escapar de tothom, coneix Liu Aiai (Gwei Lun-Mei), una enigmàtica dona. Com ja va fer a *Black Coal*, el director Diao Yinan ens presenta una obra profundament estètica amb una magnífica fotografia, on predominen les llums de neó i els claroscurs que converteixen la nit xinesa en un protagonista més. La pel·lícula combina el ritme i la pressió del *thriller* asiàtic amb el tacte i la sensibilitat del *noir* més clàssic.

ALTER CINEMA
13 de gener de 2021
21h - Cinema el Casal de Torelló

'Quo vadis, Aida?'

Bòsnia i Hercegovina, 2020.
Dir.: Jasmila Zbanic. Drama bèl·lic.
Bòsnia, juliol de 1995. Aida treballa com a traductora per a l'ONU a la petita ciutat de Srebrenica. Quan l'exèrcit serbi ocupa el poble, la seva família es troba entre els milers de persones que busquen refugi al campament de l'ONU. Com a coneixedora de l'estat de les negociacions a causa de la seva professió, Aida té accés a informació crucial que necessita per a interpretar. Nominada el 2020 als Òscar i als BAFTA i premi al millor film, director i actriu als Premis del Cinema Europeu 2021.

CINEMES

100 DÍAS CON LA TATA

Espanya 2021. Dir. Miguel Ángel Muñoz. Amb Miguel Ángel Muñoz i Luisa Cantero. Documental. Els pares de l'actor Miguel Ángel Muñoz van haver de recórrer a la Tata perquè cuidés al seu fill mentre ells treballaven. Des de llavors, la Tata i Miguel Ángel mai s'han separat. Però després de diverses complicacions de salut de la Tata, Miguel Ángel s'adona que la seva història d'amor es pot acabar i decideix dur a terme totes les coses que té pendents de fer al costat d'ella: un *road trip*, conèixer els orígens de Luisa i fins a rodar una pel·lícula junts. Una aventura que es veu interrompuda per l'arribada de la pandèmia. Un gir que, lluny d'entristir-los, farà que tots dos estiguin més units i gaudeixin més que mai durant 100 dies junts en un pis de 35m². Però que també forçarà a Miguel Ángel a encarar la seva major por: la separació de la persona més important de la seva vida.

¡CANTA! 2

EUA 2021. Dir. Garth Jennings. Animació. Buster Moon i els seus amics han

de persuadir l'estrella del rock Clay Calloway perquè s'uneixi a ells en l'estrena d'un nou espectacle.

DELICIOSO

França 2021. Dir. Eric Besnard. Amb Grégory Gadebois i Isabelle Carré. Comèdia. França, 1789, en els dies previs a la Revolució. Amb l'ajuda d'una jove de grans habilitats, un xef que ha estat acomiadat pel seu senyor troba la força per a alliberar-se de la seva posició com a servent i obrir el primer restaurant del país.

EL CONTADOR DE CARTAS

EUA 2021. Dir. Paul Schrader amb Oscar Isaac i Tye Sheridan. William Tell és un exmilitar i jugador professional de pòquer. La seva meticulosa vida es trastoca quan se li acosta Cirk, un jove que demana ajuda a Tell per executar el seu pla de venjança contra un coronel militar.

EL DÍA DE LA BANDERA

EUA 2021. Dir. Sean Penn. Amb Sean Penn, Dylan Penn i Miles Teller. Drama.

Basada en fets reals, la cinta segueix un dels grans delinqüents als Estats Units, i protagonitza la quarta major confiscació de bitllets falsos de la història del país. Falsificador, lladre de bancs i estafador, però també un pare de família que té una filla que rep el seu llegat.

ENCANTO

EUA 2021. Dir. Jared Bush, Charise Castro Smith i Byron Howard. Animació. Història d'una família extraordinària, els Madrigal, que viuen amagats a les muntanyes de Colòmbia, en una casa màgica d'un poble situat en un enclavament meravellós anomenat Encanto. La màgia d'Encanto ha dotat a tots els nens de la família d'un do únic, des de la superforça fins al poder de curar... però s'ha oblidat d'una nena anomenada Mirabel. Quan Mirabel descobreix que la màgia que envolta Encanto està en perill, decideix que ella, l'única Madrigal normal, podria ser l'última esperança de la seva extraordinària família.

MAMÁ O PAPÁ

Espanya 2021. Dir. Dani de la Orden. Amb Paco

León i Miren Iburguren. Comèdia. Flora i Víctor són els pares que tot nen voldria tenir: moderns, divertits i afectuosos. No obstant això, tot es torça el dia que decideixen divorciar-se i apareix l'oportunitat laboral amb la qual porten somiant tota la vida. Només hi ha un problema: la custòdia. Cap està disposat a cedir. Així que, per ordre de la jutgessa, els nens hauran de decidir amb qui es queden: amb la mare o amb el pare. A partir d'aquest moment, els pares modèlics es declaren la guerra i no hi haurà treva. Tots dos faran tot el possible per no obtenir la custòdia dels seus fills.

MATRIX RESURRECTIONS

EUA 2021. Dir. Keanu Reeves i Carrie-Anne Moss. Ciència-ficció. Neo viu una vida normal i corrent a San Francisco mentre el seu terapeuta li prescriu pastilles blaves. Fins que Morfeo li ofereix la pastilla vermella i torna a obrir la seva ment al món de Matrix.

SPIDER-MAN NO WAY HOME

Estats Units 2021. Dir. Jon Watts. Amb Tom Holland, Zendaya i Benedict Cumberbatch. Ciència-ficció. Per primera vegada en la història cinematogràfica de Spider-

Man, el nostre heroi, veí i amic és desemmascarat, i per tant ja no és capaç de separar la seva vida normal dels enormes riscos que comporta ser un superheroi. Quan demana ajuda al doctor Strange, els riscos passen a ser encara més perillosos i l'obliguen a descobrir el que realment significa ser Spider-Man. Seqüela de *Spider-Man: Far from Home*.

THE KING'S MAN: LA PRIMERA MISIÓN

Regne Unit 2021. Dir. Matthew Vaughn. Amb Harris Dickinson i Ralph Fiennes. Comèdia. Un home haurà de lluitar a contra rellotge per aturar un grup format pels tirans i les ments criminals més malvades de la història que s'han unit per desencadenar una guerra que matarà milions de persones.

WEST SIDE STORY

EUA 2021. Dir. Steven Spielberg. Amb Rachel Zegler, Ansel Elgort i David Alvarez. Musical. Els adolescents Tony i María, malgrat tenir afiliacions amb colles de carrer rivals, els Jets i els Sharks, s'enamoren a la ciutat de Nova York en la dècada dels 50. Nova versió del llegendari musical *West Side Story*.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	Mamá o papá	18.00 i 22.00	18.00 i 22.00	18.00 i 21.00	-
RIBES DE FRESER		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	La Traviata (Òpera)	-	18.00 (VOSE)	-	-
RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	¡Canta! 2 (cat.)	18.00	18.00	17.00	-
	Mamá o papá	-	20.30	19.30	21.00
TORELLÓ		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
El Casal	Quo vadis, Aida?	-	-	-	21.00
VIC		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimarts
L'Atlàntida	El cargol i la balena i altres (...)	-	-	17.00 (Cineclub Xic)	-
	El llac de l'oca salvatge (VOSC)	-	-	-	20.00 (Cineclub Vic)
VIC		Divendres	Dissabte	Diumenge	De dilluns a dijous
Sucre	Delicioso	17.40, 17.55 i 22.55	15.40, 17.55 i 22.55	15.40, 17.55 i 22.55	19.45
	Delicioso (VOSE)	20.00	20.00	20.00	22.00
	West Side Story (VOSE)	21.30	21.30	21.30	21.30
	The King's Man: La primera misión	18.05, 20.30 i 22.35	18.05, 20.30 i 22.35	18.05, 20.30 i 22.35	18.15 i 21.55
	El contador de cartas	20.00 i 23.00	20.00 i 23.00	20.00 i 23.00	17.40 i 22.00
	¡Canta! 2	17.30 i 20.30	17.30 i 20.30	11.35, 17.30 i 20.30	17.50 i 19.55

¡Canta! 2 (cat.)	16.00 i 18.15	11.25, 16.00 i 18.15	11.50, 16.00 i 18.15	-
¡Canta! 2 (3D)	15.10	15.10	11.25 i 15.10	-
West Side Story	18.40 i 22.10	18.40 i 22.10	18.40 i 22.10	18.40
Matrix resurrections	16.00, 19.35 i 22.05	16.00, 19.35 i 22.05	16.00, 19.35 i 22.05	20.15 i 21.40
Spider-man no way home	15.30, 17.45, 20.15 i 22.15	11.35, 15.30, 17.45, 20.15 i 22.15	11.25, 11.45, 15.30, 17.45, 20.15 i 22.15	18.45, 20.45 i 21.15
Spider-man no way home (3D)	17.15	17.15	17.15	17.30
Mamá o papá	16.15, 18.25, 20.25 i 22.30	16.15, 18.25, 20.25 i 22.30	12.00, 16.15, 18.25, 20.25 i 22.30	17.55 i 20.00
Clifford, el gran perro rojo	15.35	15.35	11.50 i 15.35	-
Encanto	15.40	13.40 i 15.40	11.20, 13.40 i 15.40	18.00

CARDEDEU	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous ,	
Esbarjo	La familia Bloom	20.00	20.00	19.00	-
	Arica	-	-	-	20.00 (El Documental del mes)

LA GARRIGA	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	
Alhambra	Encanto	17.00	17.00	16.30	-
	La casa Gucci	18.45	18.45	20.45	18.00
	Matrix resurrections	21.30	21.30	18.15 (VOSE)	20.45

GRANOLLERS	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimarts	
Edison	Libertad	19.00	18.00 i 20.30	18.00	-

GRANOLLERS	De divendres a dijous				
Ocine	¡Canta! 2	16.00, 18.10 i 20.20 / 17.15 i 19.30 / 16.30 / 18.50			
	The King's Man: La primera misión	22.20 / 18.40 i 21.15 / 20.00			
	The King's Man (...) (Atmos)	16.30			
	Matrix resurrections (Atmos)	19.15 i 22.15			
	Spider-man no way (...) (Atmos)	16.00, 19.00 i 22.00			
	Matrix resurrections	15.50 / 18.40			
	Spider-man no way home	16.30, 19.30 i 22.20 / 17.00 i 20.00 / 18.30 i 21.30 / 18.00 i 20.45 (dj. VOSE)			
	La casa Gucci	21.45			
	100 días con la Tata	21.30			
	Mamá o papá	16.00 i 18.00			
	El contador de cartas	22.30 / 16.20			
	Clifford, el gran perro rojo	16.00			
	West Side Story	16.00 i 21.30			
	El día de la bandera	16.00, 20.25 i 22.30			
	Encanto	18.15			

SANT CELONI	De divendres a diumenge	Dimecres	
Ocine	¡Canta! 2 (cat.)	17.15	-
	The King's Man: La primera misión	16.15, 19.30 i 22.00	19.00 i 21.30
	¡Canta! 2	15.50, 18.10 i 20.30	18.00 i 20.20
	Mamá o papá	22.40	22.30
	Spider-man no way home	15.50, 18.00, 18.45, 21.00 i 21.45	18.00, 18.45, 21.00 i 21.45
	Encanto	15.45	-
	Matrix resurrections	18.45 i 21.45	18.45 i 21.45

